Ret til offentlig Udførelse af et Musikværk, er i Mangel af anden Aftale berettiget til at opføre eller udføre Værket overalt og saa ofte, han vil, men kan ikke overdrage denne Ret til andre.

Saadan Overdragelse skal, hvor ikke andet er vedtaget, ikke være til Hinder for, at Forfatteren kan overdrage lignende Ret til andre eller selv lade Værket opføre eller udføre.

Endvidere skal det, selv om en udelukkende Ret til Opførelse eller Udførelse er overdraget nogen, staa Forfatteren og hans Arvinger, men ikke andre, der maatte være indtraadte i hans Ret, frit for at overdrage andre Opførelses- eller Udførelsesret eller selv lade Værket opføre eller udføre, hvis den, hvem den udelukkende Ret var overdragen, i fem paa hinanden følgende Aar ikke har bragt Værket til offentlig Opførelse eller Udførelse.

§ 11.

Ved Forfatterens Død komme Arvelovgivningens almindelige Regler til Anvendelse paa hans Ret, jfr. dog § 6, andet Stykke.

Med Hensyn til Værker, der ikke i Forfatterens levende Live ere offentliggjorte, kan han *dog altid* ved Testamente bestemme, at Offentliggørelse ikke maa finde Sted før en vis Tid — dog ikke over 50 Aar — efter hans Død, samt hvem der skal være berettiget til at paase Overholdelsen af en saadan Bestemmelse.

Bestemmelserne i Forordning af 11. September 1839 komme ogsaa til Anvendelse paa Forfatterretten.

Naar et Værk er forfattet af flere, uden at hver enkelts Bidrag udgør et selvstændigt Hele, gaar den enkelte Medforfatters Ret, hvis han dør uden Arvinger og uden at have afhændet sin Ret, over paa Medforfatterne eller dem, der ere indtraadte i disses Ret, dog med Forbehold af Kreditorernes Ret efter § 12.

Naar i øvrigt efter Forfatterens Død ingen til Forfatterretten berettiget Person findes, staar Retten til Offentliggørelse af Værket aaben for alle.

§ 12.

Saa længe et Værk ikke er offentliggjort ved Udgivelse eller offentlig Opførelse eller Udførelse, kunne Forfatterens eller hans Arvingers Kreditorer ikke ved nogen Art af fælles eller særskilt Retsforfølgning erhverve Adgang til at offentliggøre det eller til at raade over Forfatterens Manuskript.

Ej heller kunne Kreditorerne uden Forfatterens eller hans Arvingers Samtykke gennem Retsforfølgning erhverve Adgang til at foranstalte fornyet Offentliggørelse af et allerede offentliggjort Værk. Ligesom de derimod efter de almindelige Regler kunne søge Fyldestgørelse i det pekuniære Udbytte af Forfatterretten, for saa vidt de paagældende Værker ere eller senere blive offentliggjorte, saaledes ere de berettigede til at gøre Udlæg i Vederlaget for fremtidige Udgaver eller offentlige Udførelser af tidligere offentliggjorte Værker samt efter Forfatterens Død ogsaa af ikke tidligere offentliggjorte Værker, med den Virkning, at Forfatteren eller hans Arvinger, hvis de uden Udlægshavernes Samtykke oppebære og forbruge dette, ifalde Straf efter almindelig borgerlig Straffelov § 253.

Samme Ret som Udlægshavere have samtlige Kreditorer i Tilfælde af Konkurs og Dødsboskifte, naar Arv og Gæld ikke er vedgaaet.